

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת מִקְצֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כַּרְךְ ו' - חֲלָק כ"ד

קוֹנְטֵרְס 174

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסַפְרָא דְא יַפְקוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

וְלִית עֲלָמָא מִתְקַיְמָא אֶלָּא בְרִיָּא.
 וְכִי אִי בְּמַלְי עֲלָמָא אֲצַטְרִיךְ רִזָּא.
 בְּמַלְיִן רִזִּין דְרִזְיָא דְעֵתִיק יוֹמִין, דְלָא
 אֲתַמְסְרָאן אֲפִילוּ לְמִלְאֲכִין עֲלָאִין עַל
 אַחַת פְּמָה וְכַמְּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 לְשִׁמְיָא לָא אִימָא דִּיצִיתוֹן (ס"א דִּיצִיתוֹ),
 לְאַרְעָא לָא אִימָא דְתִשְׁמַע, דְהָא אֲנִן
 קִיּוּמֵי עֲלָמִין. תְּנָא רִזִּי דְרִזִּין, כַּד פְּתַח
 רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּרִזִּי דְרִזִּין, אֲזִדְעִזַּע
 אֲתָרָא, וְחִבְרִין אֲתַחֲלָחֵלוּ.

ואין העולם מתקיים
 אלא בסוד. וכי אם
 בדברי העולם צריך
 סוד - בדברים
 סודיים של סודות
 עתיק הימים שלא
 נמסרו אפילו
 למלאכים עליונים
 על אחת כמה
 וכמה. אמר רבי
 שמעון, לשמים לא
 אמר שיקיבו,
 לארץ לא אמר
 שתשמע, שהרי אנו
 קיימי העולמות.
 למדנו סודי
 הסודות. כשפתח
 רבי שמעון בסודי הסודות, הזדעזע המקום, והחברין התחלחלו.

ספר נפלאות הזוהר

(1) כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא נתישר
 חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת
 ויהיה לו לזכות, כי אין פמזה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו
 כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זי"ע אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא
 עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא
 הפסק, שבכח הקדושה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה
 ברחמים. (אגרת הרמח"ל - מאורות הזוהר).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

גְּלִי בְּרִזָּא וּפְתַח וְאָמַר, כְּתִיב (בראשית לו) וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים
 אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אֲדוּם לְפָנַי מֶלֶךְ מֶלֶךְ וְגו'.
 זְכַאֲיִן אַתּוּן צְדִיקָיִיא, דְּאַתְגְּלִי לְכוּן רִזִי דְרִזִין
 דְּאוּרִייתָא, דְּלֵא אַתְגְּלִיִין לְקַדִישֵׁי עֲלִיּוּנִין, מָאן יִשְׁגַח
 בְּהַאי, וּמָאן יִזְכֶּה בְּהַאי, דְּהוּא סְהַדוּתָא עַל מְהִימְנוּתָא
 (דְּמְהִימְנוּתָא) (דְּנְהִיר לְמֵאֲתָאן וְשִׁבְעִין עֲלָמִין וּמְנִיָּה נְהִיר אוּרְחָא דְנְהִירִין
 בֵּיה צְדִיקָיִיא לְעֲלָמָא דְאַתִּי. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (מְשָׁלִי ד) וְאַרְחָ צְדִיקִים
 כְּאוּר נְגַה הוֹלֵךְ וְאוּר עַד נְכוּן הַיּוֹם. מִן הַהוּא אֲרַחָא מִתְפָּרְשָׁן לְשִׁית מְאָה
 וּתְלִיסַר אוּרְחִיָּה דְפְלִיג בְּזַעִיר אַנְפִּין דְכְּתִיב (תְּהִלִּים כ"ה) כָּל אֲרַחּוֹת יְיָ
 חֶסֶד וְאַמֶּת לְנוֹצְרֵי בְּרִיתוֹ וְגו') דְכֻלָּא. צְלוּתָא בְּרַעְוָא יְהֵא,
 דְּלֵא יִתְחַשֵּׁב לְחוּבָא לְגִלְגָּלָה דָּא.

ספר נפלאות הזוהר

ז) לְמִזְהִיר וּלְנוֹחַר שְׁלוֹמִים תָּן כְּמֵי נְהַר!
 הַיֵּצֵר הָרַע יִדְעַ בְּנוֹדָאוֹת, שְׁעַל יְדֵי לִימוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, הוּא נִדְחָה מִן הָעוֹלָם
 וּמִתְבַּטֵּל שְׁלִטוֹנוֹ, וְזוֹהֵי הַמְּלַחְמָה הָאַחֲרוֹנָה שְׁלוֹ. עַל כֵּן הוּא מִתְאַמֵּץ לְהַחֲדִיר מִחֲשָׁבוֹת
 שֶׁל שְׁטוֹת וְהִבְל, הַפֶּךְ הָאָמֶת מִמֶּשׁ.
 עַל כֵּן, זְהִירוֹת! סִכְנָה! לֹא לְפוּל בְּרִשְׁתַּיִּי הַיֵּצֵר! כְּדָאֲמַר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר נַחֲמָנִי
 כְּאָמַר רַבִּי יוֹנָתָן יֵצֵר הָרַע מְסִיתוֹ לְאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמְעִיד עֲלָיו לְעוֹלָם הַבָּא, מֵה
 יַעֲשֶׂה וְיִנְצֵל: תָּנָא דְבֵי רַבִּי יִשְׁמַעְיָא אִם פָּגַע בְּךָ מְגוּל זֶה מְשַׁכְּהוּ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ,
 וְכו'... (סֵפֶר דִּף נב:).

ובְּכַתְּכֶם יִתְקַיֵּים בְּנוֹ הַכְּתוּב: (שְׁמוֹת פֶּרֶק טו פ' טז-יח) "תִּפְּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפְחַד
 בְּגִדְל זְרוּעָךְ יִדְמוּ כְּפֶאֶבָן עַד יַעֲבֹר עִמָּךְ ה' עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קִנְיֶת, תִּבְאָמוּ וְתִשְׁעֲמוּ בְּהַר

הגדול, ונכנסים לתוכו, ומאותם הדרכים נפתחים לכל עבר ולכל צדדי העולם.

והנעם הזה היא נעימות שיוצאת מן העולם הבא, ומן העולם הבא מאירים כל המאורות ונפרדים לכל עבר, ואותו הטוב ואותו האור של העולם הבא שיוצאים [שירשים] האבות נקרא נעם. דבר אחר - העולם הבא נקרא נעם, וכשמתעורר העולם הבא, כל השמחה וכל הטוב וכל האורות וכל החרות של העולם מתעוררים, ומשום כף נקרא נעם.

ועל זה שנינו, הרשעים של הגיהנם, בשעה שנכנסת השבת, פלם נחים, ויש להם חרות ומנוחה. בשעה שיוצאת השבת, יש לנו לעורר שמחה עליונה עלינו שנצצל מאותו הענש של הרשעים שנדונו [שחרור] מן השעה ההיא והלאה. ויש לנו להתעורר ולומר, (תהלים ז) ויהי נעם אדני אלהינו עלינו. זהו הנעם העליון, שמחת [חרות] הכל, ועל כן דרכיה דרכי נעם.

וכך נתיבתיה שלום, מי זה נתיבתיה? אלו הם השבילים שיוצאים מלמעלה, ואת פלם לוקח הברית היחיד שנקרא שלום, שלום הבית, ומכניס אותם לים הגדול כשהוא בגבורתו, ואז נותן לו שלום. זהו שפתוב וכל נתיבתיה שלום. בא ראה, יוסף היה ברית שלום, והיה מלך במצרים ושליט על הארץ, ויעקב, משום שהסתלקה ממנו השכינה, לא היה יודע.

ועם כל זה, ליעקב היה שבר, פדי לקנות תבואה במצרים, וראה שהוא שבר על שבר, שירדו בניו למצרים, ויאמר יעקב לבניו למה תתראו, פדי

ועאלין בגייה, ומאינון אורחין מתפתחין לכל עיבר ולכל סטרי עלמא.

והאי נעם, הוא נעימו דנפק מעלמא דאתי. ומעלמא דאתי נהרין כל בוצינין, ומתפרשן לכל עיבר. וההוא טיבו וההוא נהורא דעלמא דאתי, ד'נקין (כ"א דרתי) אבהן, אקרי נעם. דבר אחר, עלמא דאתי אקרי נעם, וכד אתער עלמא דאתי, כל חדו וכל טיבו וכל נהורין וכל חירו דעלמא אתער, ובגיני כף אקרי נעם.

ועל דא תגינן, חייבין דיהון בגייהנם, בשעתא דעאל שבתא, נייחין פלהו, ואית להו חירות ונייחא. בשעתא דנפיק שבתא, אית לן לאתערא חידו עלאה עלנא, דנשתויב מההוא עונשא דחייבא דאתדנו (כ"א דאתדנו) מההיא שעתא ולהלאה. ואית לן לאתערא ולימא, (תהלים ז) ויהי נעם אדני אלהינו עלינו. דא הוא נעם עלאה, חידו (כ"א חירו) דכלא, ועל דא דרכיה דרכי נעם.

וכך נתיבתיה שלום, מאן נתיבתיה. אלין אינון שבילין דנפקין מלעילא, וכלהו נקיט לון ברית יחידאי, דאיהו אקרי שלום, שלמא דביתא. ואעיל לון לימא רבא, פד איהו בתוקפיה, וכדין יהיב ליה שלמא. הדא הוא דכתיב וכל נתיבתיה שלום (ע"ב). תא חזי, יוסף ברית שלום הוה, והוה במצרים מלפא, ושליט על ארעא. ויעקב בגין דאסתלק מניה שכינתא, לא הוה ידע.

ועם כל דא, יעקב הוה ליה תברא, בגין למזבן עבורא במצרים. וחמא דאיהו תבירא על תבירא, דיחתון בנוי למצרים. ויאמר יעקב לבניו למה תתראו, בגין דלא תחמון גופייכו,

שלא תראו עצמכם אלא כמו רעבים, כמו אנשים שאין להם שבע.

אמר רבי חזקיה, ודאי סוד יש כאן, שהרי בכל זמן שהוא צער בעולם, לא צריך האדם להראות את עצמו בשוק, כדי שלא יתפס בפתאיו, ועל כן אמר למה תתראו, והנה נתבאר.

דבר אחר וירא יעקב כי יש שבר במצרים - תבואה ממש, שהרי על כן שלח הקדוש ברוך הוא רעב לעולם, כדי להוריד את יעקב ואת בניו לשם, ועל זה ראה את בני הארץ שהיו מביאים משם תבואה.

וירא יעקב כי יש שבר במצרים. בשעה שמת צחק, באו יעקב ועשו לחלק, ועשו יצא מחלקו של הארץ ומהכל, ויעקב שסיבל את הגלות וטל הכל. ועל זה ראה אותו השבר שהיה לו במצרים הוא ובניו לסבל את הגלות, ועל זה ויאמר יעקב לבניו למה תתראו, מלפני הדין שלמעלה, שלא ימצא עליכם מקטרג. ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה. הרי פשוט רדו, פחשבונו הנה היו ישראל במצרים.

ויוסף הוא השליט על הארץ וגו'. רבי ייסא פתח ואמר, (תהלים כז) ועתה ירום ראשי על איבי סביבותי ואזבחה באהל זבחי תרועה אשירה ואזמרה לה.

בא ראה, כשהקדוש ברוך הוא מתרצה מהאדם, הוא זוקף אותו על כל בני העולם ועושה אותו הראש של הכל, וכל שונאיו נכנעים תחתיו.

את דוד המלך שנאו אחריו, דחו אותו מהם - הקדוש ברוך הוא הרים אותו על כל בני העולם. בא חמיו - ברח מלפניו, הקדוש

אלא כרעביו, כגוברין דלית לון שבועא. אמר רבי חזקיה, ודאי רזא הכא. דהא בכל זמנא דצער איהו בעלמא, לא בעי בר נש, לאחזאה גרמיה בשוקא, בגין דלא יתפס בחוביו. ועל דא אמר למה תתראו, והא אתמר.

דבר אחר וירא יעקב כי יש (דף קצח ע"א) שבר במצרים, עבור ממש. דהא קדשא בריך הוא על דא שדר כפנא בעלמא, בגין לנחתא ליעקב ובנוי לתמן, ועל דא חמא בני ארעא, דהוו מיייתין מתמן עבור.

וירא יעקב כי יש שבר במצרים, בשעתא דמית צחק, אתו יעקב ועשו למפלג. ועשו נפק מחולקיה דארעא ומפלגא, ויעקב דיסבול גלותא יטול פלא. ועל דא חמא ההוא תבירא דהוה ליה במצרים, הוא ובנוי למסבל גלותא. ועל דא ויאמר יעקב לבניו למה תתראו. מקמי דינא דלעילא, דלא ישתפח עליכו מקטרגא. ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה. הא אוקמוה רדו, חושבן דא הוה ישראל במצרים:

ויוסף הוא השליט על הארץ וגו', רבי ייסא פתח ואמר, (תהלים כז) ועתה ירום ראשי על אויבי סביבותי ואזבחה באהל זבחי תרועה אשירה ואזמרה ליי.

הא חזי, כד קדשא בריך הוא אתרעי ביה כבר נש, זקיף ליה על כל בני עלמא. ועביד ליה רישא דכלא, וכלהו שנאו אתכפיין תחותיו.

דוד מלפא, שנאו ליה אחוי, דחו ליה מנייהו. קדשא בריך הוא ארים ליה על כל בני עלמא. אתא חמוי, ערק מקמיה. קדשא בריך הוא ארים ליה על כל מלכותיה,

ברוך הוא הרים אותו על כל מלכותו, וכלם היו כורעים וסוגדים לפניו. ואת יוסף דחו אחיו, אחר כך כלם פרעו והשתחוו לפניו, זהו שכתוב ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה.

דבר אחר ועמה ירום ראשי - מה זה ועמה? כמו ואתה. רבי יהודה אמר, הנה נתבאר, עת שהיא הדרגה העליונה. ומי היא אותה העת? זו ה"א, ונקראת עמה. ועמה - זה הוא ובית דינו. ירום ראשי - להרים אותה בכבוד ומלכות. על איבי סביבותי - אלו שאר מלכי הארץ. ואזבחה באהל - זה אהל ירושלים. באהל - זה אהל מועד. זבחי תרועה - שישמע כל העולם. אשריה ואזמרה - מאותו צד שהיא התרועה. שהרי משם, מהצד של התרועה, באה השירה והתשבחה.

דבר אחר ועמה ירום ראשי - זו כנסת ישראל. על איבי סביבותי - זה עשו וכל השרים שלו. ואזבחה באהל - אלו ישראל. זבחי תרועה - שכתוב (שם נא) זבחי אלהים רוח נשברה, כדי להעביר את הדין מן העולם. אשריה ואזמרה - להודות ולשבח לקדוש-ברוך-הוא ללא הפסק לעולם.

דבר אחר ועמה ירום ראשי - בכל, יצר טוב על יצר רע, שכתוב על איבי סביבותי, זה היצר הרע שהוא סביב האדם, והוא שונא אותו בכל. ואזבחה באהל זבחי תרועה - זו התורה שנתנה מצד האש, ככתוב (דברים א) מימינו אש דת למו. שהרי בשביל התורה ירום ראשו ושל האדם ונשברים כל שונאיו לפניו, ככתוב (תהלים יח) תכריע קמי תחתית.

וכלהו הו' פרעין וסגדין קמיה. ויוסף דחו ליה אחוי, לבתר פלהו כרעו וסגידו קמיה. הדא הוא דכתיב ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה.

דבר אחר, ועמה ירום ראשי, מאי ועמה, כמו ואתה. רבי יהודה אמר, הא אתמר, עת דאיהו דרגא עלאה, ומאן איהו ההוא עת. דא ה"א, ואקרי עתה. ועמה, דא איהו ובי דיניה.

ירום ראשי, לארמא לה ביקרא ומלכותא. על אויבי סביבותי, אלין שאר מלכי ארעא. ואזבחה באהל, דא ירושלים. באהל, דא אהל מועד. זבחי תרועה, למשמע כל עלמא. אשריה ואזמרה, מההוא סטרא דתרועה היא. דהא מתמן, מההוא סטרא דתרועה, היא אתיא שירה ותושבחה.

דבר אחר, ועמה ירום ראשי, דא כנסת ישראל. על אויבי סביבותי, דא עשו וכל אפרכין דליה. ואזבחה באהל, אלין ישראל. זבחי תרועה, דכתיב, (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה, בגין לאעברא דינא מעלמא. אשריה ואזמרה, לאודאה ולשבחה לקודשא בריך הוא, בלא פסיקו לעולם.

דבר אחר, ועמה ירום ראשי, יצר טוב על יצר רע. דכתיב, על אויבי סביבותי, דא יצר הרע, דאיהו סחרניה דבר נש, ואיהו שנאיה בכלא. ואזבחה באהל זבחי תרועה, דא אורייתא, דאתיהיבת מסטרא דאשא, פדכתיב (דברים לג) מימינו אש דת למו. דהא בגין אורייתא, ירום רישיה דבר נש, ואתברו כל שנאוי קדמוי. פדכתיב, (תהלים יח) תכריע קמי תחתית.

דְּבַר אַחַר וְעַתָּה יְרוּם רֵאשִׁי -
לְהַפְלִיל עִם הָעֲבוֹת, שְׁהָרִי דְּוֹד
הַמְלִיךְ יֵשׁ לוֹ לְהַדְבִּיק עִם הָעֲבוֹת,
וְאִז יִתְרוּמֶם וַיַּעֲלֶה לְמַעְלָה,
וְהוּא בְּקִשְׁר אֶחָד עִמָּם. עַל אוֹיְבֵי
סְבִיבוֹתַי - אֵלֹהֵי הֵם שֶׁבְּצַד
הַשְּׂמָאל, כָּלֶם בְּעַלֵי הַיְדִינִים
שֶׁמִּתְפַּנְּנִים לְחַבֵּל, וְאִז הַשְּׂמֵשׁ
מִתְחַבֵּר לְלִבְנָה, וְהַכֵּל הוּא אֶחָד.
בֵּא רָאָה, כְּתוּב וַיּוֹסֵף הוּא
הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ. זֶה הַשְּׂמֵשׁ
שֶׁשׁוֹלֵט בְּלִבְנָה וּמְאִיר לָהּ וְנֵן
אוֹתָהּ. הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל עִם
הָאָרֶץ, שְׁהָרִי אוֹתוֹ נִהַר שֶׁשׁוֹפֵעַ
וַיּוֹצֵא, מִמֶּנּוּ כָּלֶם נְזוּנִים וּמִשֵּׁם
פּוֹרְחוֹת הַנְּשֻׁמוֹת לְכָל, וּמִשׁוּם
כִּד כָּלֶם מִשְׁתַּחֲוִים אֵל אוֹתוֹ
הַמְּקוּמִם, שְׁהָרִי אֵין לֶךְ דְּבַר
בְּעוֹלָם שְׁלֵא תְלוּי בְּמַזְל,
וּבְכָאוּרוֹהוּ.

וַיְבַר יוֹסֵף אֶת אָחָיו וְהֵם לֹא
הִכְרִהוּ. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר,
(תהלים מט) לְמָה אֵירַע בִּימֵי רַע עֲוֹן
עַקְבֵי יִסּוּבְנֵי. בֵּא רָאָה, שְׁלֹשָׁה
הֵם שְׁפוֹחָדִים וְלֹא יוֹדְעִים מִמָּה
הֵם פּוֹחָדִים, וּבְכָאוּרוֹהוּ. אֲבָל מִי
שֶׁפּוֹחָד וְלֹא יוֹדֵעַ מִמָּה הוּא
פּוֹחָד - מִשׁוּם אוֹתָם הַחֲטָאִים
שְׁלֵא יוֹדֵעַ שֶׁהֵם חֲטָאִים, וְלֹא
מִשְׁגִּיחַ בָּהֶם, וְהוּא פּוֹחָד מִימֵי
רַע.

מִי הֵם יְמֵי רַע? אֵלֹהֵי הַיְמִים
שֶׁהֵם מְזַדְּמָנִים בְּאוֹתוֹ רַע, וּמִי
הֵם? זֶה (והוא) יֵצֵר הַרַע, שֶׁהוּא
נִקְרָא רַע, וַיֵּשׁ לוֹ יְמִים יוֹדְעִים
שֶׁנִּתְּנָה לּוֹ רְשׁוּת בְּעוֹלָם לְהַסְטִין
לְכָל אוֹתָם שֶׁמִּטְמָאִים אֶת
דְּרֻכֵיהֶם. שְׁמִי שְׁבֵא לְהַטְמֵא -
מִטְמָאִים אוֹתוֹ, וְאֵלֶּה הֵם
שֶׁנִּקְרָאִים יְמֵי רַע, וְאֵלֹהֵי מִמֵּינִים
עַל אוֹתָם חֲטָאִים שְׁדוּשִׁים אוֹתָם
בְּגִי אָדָם בְּעַקְבֵיהֶם.

בֵּא רָאָה, כָּל אוֹתָם שֶׁמִּטְמָאִים
אֶת דְּרֻכֵיהֶם, כִּמְהָ קְבוּצוֹת שֶׁל

דְּבַר אַחַר וְעַתָּה יְרוּם רֵאשִׁי, לְאַתְּפַלְלָא
בְּאַבְהֶן, דְּהָא דְּוֹד מְלַפָּא, אֵית לִיה
לְאַתְּדַבְּקָא בְּאַבְהֶן, וּכְדִין יִתְרוּמֶם וְסְלִיק
לְעֵילָא, וְאִיהוּ בְּחַד קְשׁוּרָא בְּהוּ. עַל אוֹיְבֵי
סְבִיבוֹתַי, אֵלִין אֵינּוֹן דְּבִסְטֵר שְׁמֵאֵלָא, כְּלָהוּ
מְאִירֵי דִינִין, דְּמִתְפַּנְּנִין לְחַבְּלָא. וּכְדִין שְׁמֵאֵשׁ
אֶתְחַבֵּר בְּסִיתְרָא, וְהוּי כְּלָא חַד.

הָא חֲזִי, כְּתִיב, וַיּוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל
הָאָרֶץ, דָּא שְׁמֵאֵשׁ דְּשְׁלִיט בְּסִיתְרָא,
וְנִהִיר לָהּ וְזָן לָהּ. הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל עִם
הָאָרֶץ, דְּהָא הֵהוּא נִהַר דְּנִגִיד וְנִפְיָק, מְגִיָּה
אֶתְזַנּוּ כְּלָהוּ, וּמִתְמַן פְּרַחִין נִשְׁמַתִּין לְכָלֵא.
וּבְגִין דָּא, כְּלָהוּ סְגִדִין לְגַבִּיָּה דְּהֵהוּא אֶתְרָא,
דְּהָא לִית לֶךְ מְלָה בְּעַלְמָא, דְּלֵא תְלִי בְּמַזְלָא
וְאוּקְמוּהָ:

וַיְבַר יוֹסֵף אֶת אָחָיו וְהֵם לֹא הִכְרִיחוּהוּ. רַבִּי
אֶלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים מט) לְמָה אֵירָא
בִּימֵי רַע עֲוֹן עַקְבֵי יִסּוּבְנֵי. תָּא חֲזִי, תְּלַת אֵינּוֹן
דְּדַחֲלִין וְלֹא יוֹדְעִין מִמָּה דְּחֲלִין, וְאוּקְמוּהָ.
אֲבָל אֵית מָאן דְּדַחִיל, וְלֹא יוֹדֵעַ מִמָּה אִיהוּ
דְּחִיל, בְּגִין אֵינּוֹן חֲטָאִי. דְּלֵא יוֹדֵעַ דְּאֵינּוֹן
חֲטָאִין, וְלֹא אֲשַׁגַּח בְּהוּ, וְאִיהוּ דְּחִיל מִימֵי
רַע.

מָאן אֵינּוֹן יְמֵי רַע, אֵלִין אֵינּוֹן יוֹמִין דְּאֵינּוֹן
אֶזְדְּמָנָן בְּהֵהוּא (דף קצז ע"ב) רַע. וּמָאן
אֵינּוֹן, (ר"א איהו) דָּא יֵצֵר הַרַע, דְּאִיהוּ אֶקְרִי רַע.
וְאֵית לִיה יוֹמִין יוֹדְעִין, דְּאֶתְהִיב לִיה רְשׁוּ
בְּעַלְמָא, לְאַסְטָאָה לְכָל אֵינּוֹן דְּמִסְאָבֵי
אַרְחִייהוּ. דְּמָאן דְּאֶתִי לְאַסְתָּאבָא, מִסְאָבֵי
לִיה. וְאֵלִין אֵינּוֹן אֶקְרוּן יְמֵי רַע, וְאֵלִין מְמַנְּן
עַל אֵינּוֹן חוּבִין דְּדוּשִׁין בְּהוּ בְּגִי נִשְׂא
בְּעַקְבֵיהוּ.

הָא חֲזִי, כָּל אֵינּוֹן דְּמִסְאָבֵי אֶרְחִייהוּ, כִּמְהָ

מזיקים מזדמנים אצלם ומטמאים אותם. בדרך שאדם רוצה ללכת - באותה הדרך מנהיגים אותו ממש. בא אדם להטרה - כמה הם שמסיעים לו. הרי שנינו, שכשאדם קם בבקר, צריך לרחץ ידיו מתוך נטלה של מים, שהוא כלי לטל ממונו מים, מתוך מי שרחץ ידו בראשונה, כמו שבארנו. ובא ראה, בשביל הנטלה הזו בארנו את הדבר.

ועוד, שצריך אדם לטל יד זמן בשמאל, כדי להשליט זמן על שמאל, וירחץ הימין מן השמאל, ומשום זה היא נטילה. ועל כן מי שנטול ידו, יטל זמן בשמאל, להשליט הימין על השמאל, כדי שלא יתן מקום ליצר הרע לשלט כלל, והנה בארנו.

בא ראה, בשעה שדין הרע שולט, לא משיב ידו מלהרע, ובשעה שהימין שולט על העמים עובדי כוכבים ומזלות לשבר אותם, חס הקדוש ברוך הוא עליהם ולא מכלה אותם. ומשום כך, כל מי שהוא חוטא, באותם החטאים שדש בהם ברגליו, לא ידע עליהם, ופחד תמיד. דוד המלך היה תמיד נשמר מהחטאים הללו, וכשהיה יוצא לקרב, היה מפשפש בהם, ועל כן לא פחד להלחם עמם בקרב.

ובא ראה, ארבעה מלכים היו, מה שבקש זה לא בקש זה. דוד אמר (תהלים יח) ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד פלותם. מה הטעם? משום שהיה נשמר מן החטאים הללו, ולא נתן מקום לשונאיו לשלט, ועל כן רצה לרדף אחריהם תמיד, והם לא ירדפו אחריו לתבוע את

חבילי טהירין אזדמנן לגבייהו, ומסאבי להו. בארְחא דבעי בר נש למיהך, בההוא ארְחא מדברין ליה ממש. אתי בר נש לאתדפאה, כמה אינון דמסייעין ליה.

הא תנינן, דכד בר נש קם בצפרא, בעי לאסחאה ידוי, מגו נטלא דמיא, דאיהו מאנא ליטול מניה מיא. מגו מאן דאסחי ידוי בקדמיתא, כמה דאוקמוה. ותא חזי, בגין נטלא דא, אוקימנא מלה.

ותו, דבעיא ליה לבר נש, לנטלא ידא ימינא בשמאלא. בגין לשלטאה ימינא על שמאלא, ויתסחי ימינא מן שמאלא, ובגין כך איהו נטילא. ועל דא, מאן דנטיל ידוי, יטול ימינא בשמאלא, לשלטאה ימינא על שמאלא. בגין דלא יהיב דוכתא ליצר הרע לשלטאה כלל, והא אוקימנא.

הא חזי, בשעתא דדינא בישא שלטא, לא אתיב ידיה מלאבאשא. ובשעתא דימינא שלטא על עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות לתברא לון, חייס קדשא בריך הוא עלייהו, ולא שצי לון.

ובגין כך, כל מאן דאיהו חטי, באינון חטאין דדש בהו ברגלוי, לא ידע בהו, ודחיל תדירא. דוד מלכא הוה אסתמר תדיר מחובין אליו, וכד הוה נפיק לקרבא, הוה מפשפש לון. ועל דא לא דחיל לאגחא עמהון קרבא.

ותא חזי, ארבע מלכין הוו, מאן דשאל דא לא שאל דא. דוד אמר, (תהלים יח) ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד פלותם. מאי טעמא, בגין דהוה אסתמר מאלין חובין, ולא יהיב דוכתא לשונאוי לשלטאה. ועל דא בעי למרדף אבתרייהו תדיר, ולא ירדפון

אינון אַבְתְּרִיָּה לְמַתְבַּע חוֹבוֹי, וַיְפֹל בְּיַדֵּיהוּ.
 אָסָא הָוָה דְּחִיל יַתִּיר, אָף עַל גַּב דְּהָוָה
 מִפְּשֵׁשׁ בַּחֲטָאוֹי, וְלֹא כְדוּד מְלָפָא.
 אִיהוּ בְּעֵי לְמַרְדָּף אַבְתְּרִיָּהוּ, וְלֹא יַגִּיחַ לִזְוֹן.
 וַיִּקְטוּל לִזְוֹן קַדְשָׁא בְרִיף הוּא, וְכַף הָוָה.
 דְּכְתִיב, (דְּבַרֵי הַיָּמִים ב יד) וַיִּרְדָּפֶם אָסָא וְהָעָם אֲשֶׁר
 עִמּוֹ וְגו', וְכְתִיב וַיִּגּוֹף יְיָ אֶת הַפּוֹשִׁים לְפָנָי
 אָסָא וְלְפָנָי יְהוּדָה וַיִּנּוֹסוּ הַפּוֹשִׁים. (בן) דָּוִד
 מַה כְּתִיב בֵּיהּ, (שְׁמוּאֵל א ל) וַיִּכֶם דָּוִד מֵהַנְּשָׁף וְעַד
 הָעָרֵב לְמַחְרָתָם. אַבְל אָסָא אִיהוּ רַדִּיף
 וְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא מַחֵי.

יְהוֹשֻׁפֵט מְלָךְ יְהוּדָה, אוֹף הָכִי נָמִי הָוָה
 שְׂאִיל. וְאָמַר, לֹא יִכְלִינָא לְמַרְדָּף
 וְלֹא לְקַטְלָא. אֲלֵא אָנָּא אֲזַמְר, וְאַתָּה קָטִיל
 לִזְוֹן. בְּגִין דְּלֹא הָוָה מִפְּשֵׁשׁ פֶּל כַּף כְּאָסָא.
 וְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא עֶבֶד לִיָּה הָכִי. דְּכְתִיב, (דְּבַרֵי
 הַיָּמִים ב כ) וּבָעַת הַחֲלוּ בְרַנָּה וַתְּהִלָּה גִתָּן יְיָ
 מְאָרְבִים עַל בְּנֵי עֲמוֹן מוֹאָב וְהָר שְׁעִיר
 הַבָּאִים לִיְהוּדָה וַיִּנְגַּפוּ.

חֲזִיקָה מְלָךְ יְהוּדָה, אוֹף הָכִי נָמִי אָמַר. אָנָּא
 לֹא יִכְלִינָא, לֹא לְזַמְרָא, וְלֹא לְמַרְדָּף,
 וְלֹא לְאַגְחָא קַרְבָּא. בְּגִין דְּדְחִיל מְאֲלִין חוֹבִין
 דְּקָאֲמְרָן. מַה כְּתִיב, (מַלְכִים ב ט) וַיְהִי בַלְיָלָה
 הַהוּא וַיֵּצֵא מִלְּאָף יְיָ וַיַּף בְּמַחְנֵה אֲשׁוּר מְאֵה
 וּשְׁמוֹנִים וַחֲמִשָּׁה אֲלָף וַיִּשְׁפִּימוּ בַבְּקָר וְהִנֵּה
 כָּלֶם פְּגָרִים מֵתִים. וַחֲזִיקָה הָוָה יְתִיב בְּבִיתִיהּ
 וְשָׁכִיב בְּעַרְסִיָּה, וְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא קָטִיל לִזְוֹן.
 וְכֹה צְדִיקִים אֲלִין הוּוּ דְּחֲלִין מְאֲלִין חוֹבִין,
 שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה.
 בְּגִין כַּף אִית לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאַסְתְּמָרָא מְאֲלִין
 חוֹבִין, וְלִפְשֵׁשׂא בְּהוּן כְּדָקְאֲמְרָן. בְּגִין דְּלֹא
 יִשְׁלִטוּן עַלּוֹי אִינוּן יָמֵי רַע, דְּלֹא מְרַחֲמֵי
 עֲלֵיהּ.

חֲטָאוֹי וַיְפֹל בְּיַדֵּיהֶם.
 אָסָא הִיָּה מִפְּחַד יוֹתֵר. אָף עַל גַּב
 שְׁהִיָּה מִפְּשֵׁשׁ בַּחֲטָאוֹי, וְלֹא
 כְּמוֹ דָּוִד הַמֶּלֶךְ, הוּא רָצָה לְרַדָּף
 אַבְתְּרִיָּה, וְלֹא לְהִלָּחֵם בָּהֶם,
 וַיַּהַרְג אֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 וְכַף הִיָּה, שְׁכַתוּב (דְּבַרֵי הַיָּמִים-ב יד)
 וַיִּרְדָּפֶם אָסָא וְהָעָם אֲשֶׁר עִמּוֹ
 וְגו', וְכַתוּב וַיִּגַּף ה' אֶת הַכּוֹשִׁים
 לְפָנָי אָסָא וְלְפָנָי יְהוּדָה וַיִּנּוֹסוּ
 הַכּוֹשִׁים. (בן) מַה כְּתוּב בְּדוּד?
 (שְׁמוּאֵל א ל) וַיִּכֶם דָּוִד מֵהַנְּשָׁף וְעַד
 הָעָרֵב לְמַחְרָתָם. אַבְל אָסָא, הוּא
 רוּדָף וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַכָּה.

גַּם יְהוֹשֻׁפֵט מְלָךְ יְהוּדָה כַּף הִיָּה
 מִבְּקֶשׁ וְאוֹמַר, אִינִי יְכוּל לְרַדָּף
 וְלֹא לְהַרְג, אֲלֵא אֲנִי אֲזַמְר, וְאַתָּה
 תַּהַרְג אֹתָם, מִשׁוּם שְׂלֵא הִיָּה כַּף
 כַּף מִפְּשֵׁשׁ כְּמוֹ אָסָא, וְכַף עָשָׂה
 לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתוּב
 (דְּבַרֵי הַיָּמִים-ב כ) וּבָעַת הַחֲלוּ בְרַנָּה
 וַתְּהִלָּה גִתָּן ה' מְאָרְבִים עַל בְּנֵי
 עֲמוֹן מוֹאָב וְהָר שְׁעִיר הַבָּאִים
 לִיְהוּדָה וַיִּנְגַּפוּ.

חֲזִיקָה מְלָךְ יְהוּדָה אָף כַּף גַּם
 אָמַר, אִינִי יְכוּל לֹא לְזַמְר וְלֹא
 לְרַדָּף וְלֹא לְהִלָּחֵם בְּקַרְב, מִשׁוּם
 שְׁפַחַד מֵהַחֲטָאִים הִלְלוּ
 שְׂאֲמַרְנּוּ. מַה כְּתוּב? (מַלְכִים-ב ט)
 וַיְהִי בַלְיָלָה הַהוּא וַיֵּצֵא מִלְּאָף ה'
 וַיַּף בְּמַחְנֵה אֲשׁוּר מְאֵה וּשְׁמוֹנִים
 וַחֲמִשָּׁה אֲלָף וַיִּשְׁפִּימוּ בַבְּקָר
 וְהִנֵּה כָּלֶם פְּגָרִים מֵתִים. וַחֲזִיקָה
 הִיָּה יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ, וְשׁוֹכֵב
 בְּמִשְׁתּוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַרְג
 אוֹתָם.

וְכֹה הַצְּדִיקִים הִלְלוּ הִיוּ פּוֹחֲדִים
 מִן הַחֲטָאִים הִלְלוּ - שְׂאָר בְּנֵי
 הָעוֹלָם עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה.
 מִשׁוּם כַּף יֵשׁ לְאָדָם לְהִשְׁמַר
 מֵהַחֲטָאִים הִלְלוּ וּלְפִשְׁשׁ בָּהֶם
 כְּמוֹ שְׂאֲמַרְנּוּ, כְּדִי שְׂלֵא יִשְׁלִטוּ
 עַלּוֹי אוֹתָם יָמֵי רַע, שְׂלֵא
 מְרַחֲמֵים עֲלֵיו.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֲהֵלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בשורה משמחת ביותר
לעם ישראל

ערוץ
הזוהר
העולמי

קול הזוהר
0722-990044

"תיבת נח" של הרשב"י

לראשונה בהסטוריה היהודית!
יאכטה בלב ים

המשדרת ערוץ חדש "קול הרשב"י ו-"קול הזוהר"
24 שעות ביממה לכל העולם כולו!

עם ישראל מודה לתורם האוניה
ניתנה להצלחה מרובה ולביטול גזירות רעות מעם ישראל,
ולביאת המשיח בחדס וברחמים.

את קול הזוהר תלמדו, ואת שופרו של משיח תשמעו.

להפעלת הערוץ דרוש לנו משדר רב עוצמה
שעלותו כ-150,000 ₪!

זכה גם אתה להיות שותף בזכות העצומה

חייג עכשיו ותזכה לעולם הבא: 054-4577956 / 0548-436784

ניתן להקדיש לעילוי נשמת, לזיווג הגון, לרפו"ש, לאריכות ימים,
לפרנסה טובה, נחת מהילדים, ולכל הישועות.
אפשרות לפריסת תשלומים.